

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat
wekelijks foyerblaadje nr 38 2020
Zondag 20 september

Zestiende zondag na Pinksteren

Epistel: H. Paulus aan de Efeziërs: 3, 13-21

Evangelie: Lucas, 14, 1-11

Christus buigt zich neer over alle menselijk leed (*evangelie*). Daarom mogen wij in alle nood om Zijn hulp vragen (*slotgebed*). Maar ook wij moeten ons neerbuigen over het leed van anderen (*gebed*) om Christus te volgen.

Uit het Dagmissaal

De Sluier meer opgelicht 15/07/2020 Deel 3 -Mgr Schneider

Met “Magisteriocentrisme” wordt hier bedoeld dat de menselijke en administratieve elementen – met name de overdreven en voortdurende productie van documenten en de frequente discussiefora (onder het motto “synodaliteit”) – in het centrum van het kerkelijk leven werden geplaatst. Hoewel de Herders van de Kerk altijd ijverig moeten zijn in de uitoefening van het munus docendi, is de inflatie van documenten, en vaak van lange documenten, verstikkend gebleken. Minder talrijke, kortere en nauwkeurigere documenten zouden een beter effect hebben gehad.

Een indrukwekkend voorbeeld van het ongezonde “magisteriocentrisme”, waarbij vertegenwoordigers van het leergezag zich niet gedragen als dienaren maar als meesters van de traditie, is de liturgische hervorming van paus Paulus VI. Op een bepaalde manier plaatste Paulus VI zich boven de traditie – niet de dogmatische traditie (lex credendi) maar de grote liturgische traditie (lex orandi). Paulus VI durfde een ware revolutie in de lex orandi te beginnen. En tot op zekere hoogte handelde hij tegen de uitspraken van het Tweede Vaticaans Concilie in Dei Verbum, n. 10, waarin staat dat het leergezag slechts de dienaar van de Traditie is. We moeten Christus centraal stellen. Hij is de zon: het bovennatuurlijke, de duurzaamheid van de leer en de liturgie en alle waarheden van het Evangelie die Christus ons heeft geleerd.

Door het Tweede Vaticaans Concilie en al met paus Johannes XXIII begon de Kerk zich aan de wereld te presenteren, te flirten met de wereld en een minderwaardigheidscomplex te tonen ten opzichte van de wereld. Maar de geestelijken, vooral de bisschoppen en de Heilige Stoel, hebben de taak om Christus aan de wereld te tonen – en niet zichzelf. Het Tweede Vaticaans Concilie wekte de indruk dat de katholieke kerk de wereld om sympathie begon te smeken. Dit werd voortgezet in de postconciliaire pontificaten. De kerk smeekt om sympathie en erkenning van de wereld. Dat is de Kerk onwaardig en verdient niet het respect van hen die God echt zoeken. We moeten Christus, God, de hemel om sympathie vragen.

Sommigen die kritiek hebben op het Tweede Vaticaans Concilie zeggen dat het weliswaar goede kanten heeft, maar dat het als een taart is met een beetje gif erin, en dat daarom de hele taart moet worden weggegooid. Ik denk niet dat we deze methode kunnen volgen, noch de methode van “het weggooien van de baby met het badwater”. Met betrekking tot een legitiem oecumenisch concilie moeten we, zelfs als er negatieve punten zijn, de algemene houding van respect handhaven. We moeten alles wat waar en echt goed is in de teksten van het Concilie evalueren en waarderen, zonder de ogen van de rede irrationeel en oneerlijk te sluiten voor wat in sommige teksten objectief en duidelijk vaag en zelfs misleidend is. Men moet altijd in gedachten houden dat de teksten van het Tweede Vaticaans Concilie noch het geïnspireerde Woord van God zijn, noch definitieve dogmatische oordelen of onfeilbare uitspraken van het leergezag, omdat het Concilie zelf deze intentie niet had.

Een ander voorbeeld is *Amoris Laetitia*. Er zijn zeker veel punten die we objectief en doctrinair moeten bekritisieren. Er zijn echter enkele passages die zeer nuttig en zeer goed zijn voor het gezinsleven, bijvoorbeeld over de ouderen in het gezin. Op zich zijn ze erg goed. We moeten niet het hele document verwerpen, maar er het goede uit halen. Hetzelfde geldt voor de teksten van het Concilie.

Hoewel iedereen vóór het Concilie de door paus Pius X voorgeschreven antimodernisteneed moest afleggen, deden sommige theologen, priesters, bisschoppen en zelfs kardinalen dat met een geestelijk voorbehoud, zoals latere historische feiten hebben aangetoond.

Met het pontificaat van Benedictus XV begon een langzame en zorgvuldige infiltratie van geestelijken met een seculiere en deels modernistische geest in hoge posities in de Kerk. Deze infiltratie nam vooral bij de theologen toe, zodat Paus Pius XII later moest ingrijpen door bekende theologen van de zogenaamde “Nouvelle Théologie” (Chenu, Congar, De Lubac enz.) te veroordelen en door in 1950 de encycliek *Humani generis* uit te geven. Toch was de modernistische beweging vanaf het pontificaat van Benedictus XV latent en groeide ze gestaag. En zo werd aan de vooravond van het Tweede Vaticaans Concilie een aanzienlijk deel van het episcopaat en van de professoren van theologische faculteiten en seminaries doordrongen van een modernistische mentaliteit die in wezen bestaat uit leerstellig en moreel relativisme en uit seculariteit, uit liefde voor de wereld. Aan de vooravond van het Concilie hielden deze kardinalen, bisschoppen en theologen van de “vorm” – het denkpatroon van de wereld (vgl. Rom 12, 2), ze wilden de wereld plezieren (vgl. Gal 1, 10). Ze toonden een duidelijk minderwaardigheidscomplex aan de wereld.

Paus Johannes XXIII liet ook een soort minderwaardigheidscomplex zien ten opzichte van de wereld. In zijn denken was hij geen modernist, maar hij had zijn eigen politieke visie op de wereld en vroeg de wereld vreemd genoeg om sympathie. Hij had zeker goede bedoelingen. Hij riep het Concilie bijeen, dat vervolgens de sluisdeur opende voor de modernistische, protestantse en seculiere beweging binnen de kerk. Van groot belang is de volgende treffende opmerking van Charles de Gaulle, president van Frankrijk van 1959 tot 1969, over paus Johannes XXIII en het hervormingsproces dat door het Tweede Vaticaans Concilie op gang is gebracht

“Johannes XXIII opende de sluisdeuren en kon ze niet meer sluiten. Het was alsof er een dijk was doorgebroken. Johannes XXIII werd overweldigd door wat hij in gang zette” (zie Alain Peyrefitte, C’était de Gaulle, Parijs 1997, vol. 2, p. 19).

Het gesprek over het “openen van de ramen” vóór en tijdens het Concilie was een misleidende illusie en een reden voor verwarring. Door deze woorden kreeg men de indruk dat de geest van een ongelovige en materialistische wereld, die op dat moment duidelijk zichtbaar was,

enkele positieve waarden voor het christelijke leven kon brengen. In plaats daarvan hadden de autoriteiten van de Kerk in die tijd de ware betekenis van de woorden “het openen van de vensters” expliciet moeten uitleggen, namelijk het openen van het leven van de Kerk voor de frisse lucht van de schoonheid van de goddelijke waarheid, voor de schatten van de eeuwige heiligheid, voor het bovennatuurlijke licht van de heilige Geest en de heiligen, voor een liturgie die gevierd en beleefd wordt met een steeds meer bovennatuurlijk, heilig en eerbiedig gevoel. In de loop van de tijd, tijdens het postconciliaire tijdperk, maakte de gedeeltelijk geopende sluisdeur plaats voor een catastrofale overstroming die enorme schade toebrengt aan de leer, de moraal en de liturgie. Vandaag de dag bereikt het overstromingswater dat is binnengedrongen gevaarlijke niveaus. We beleven nu het hoogtepunt van de overstromingsramp.

Vandaag de dag is de sluier opgelicht en heeft het modernisme zijn ware gezicht onthuld, dat is om Christus te verraden en een vriend van de wereld te worden door haar manier van denken over te nemen. Als de crisis in de Kerk eenmaal voorbij is, zal het leergezag van de Kerk de taak hebben om alle negatieve verschijnselen die de afgelopen decennia in het leven van de Kerk zijn verschenen, te verwerpen. En de Kerk zal dit doen omdat ze goddelijk is. Zij zal het heel precies doen en alle fouten corrigeren die zich hebben opgehoopt, te beginnen met enkele dubbelzinnige formuleringen in de teksten van het Concilie.

Het modernisme is als een verborgen virus, deels verborgen in sommige verklaringen van het Concilie, en dat heeft zich nu gemanifesteerd. Na de crisis, na de ernstige geestelijke virale besmetting, zullen de helderheid en de precisie van de leer, de heiligheid van de liturgie en de heiligheid van het priesterschap meer schitteren.”

Einde van het artikel

Ons onthechten van alles en alleen Hem zoeken zal ons een overvloed van genade schenken.

Uit: Op het einde zal Mijn Onbevlekt Hart triomferen”

Op zondagen: Traditionele Latijnse Mis in onze kapel om 11.30 u

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw

• *Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat*

• *T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be*

W: www.foyermartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin